

*Αφιερωμένο στον οραματιστή Mike Stackpole
ο οποίος είναι πάντα πρωτοπόρος στη συγγραφή
και το εκδοτικό έργο.*

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ιδιαίτερες ευχαριστίες στους Cory Barlog, James Barlog και Marianne Krawczyk για τη δημιουργία του πρωτότυπου God of War II καθώς και στον William Weissbaum και σε όλη την ομάδα του God of War της Sony.

Ευχαριστίες προς την επιμελήτρια Tricia Pasternak, η οποία ξεκίνησε αυτό το έργο και την οποία διαδέχτηκε μετά την προαγωγή της με επιτυχία ο Mike Braff. Ευχαριστώ, Tricia, και ένα ιδιαίτερο ευχαριστώ στον Mike για την υποστήριξη και τις ουσιαστικές συμβουλές που παρείχε συνεχώς. Οπτική υποστήριξη μέσω των βίντεό τους στο You Tube, παρείχαν και πάλι οι «Raven Van Helsing» και «xcalizorz». Και πάντα δίπλα μου στεκόταν ο σούπερ ατζέντης Howard Morhaim. Σας θαυμάζω και σας εκτιμώ όλους, πολύ.

«ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ», ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ο απαλός, επίμονος ψίθυρος. «Σε θέλω!»

Ο Κράτος, ο Θεός του Πολέμου, στριφογύρισε, αναστέναξε και τεντώθηκε, ενώ τα χείλη του σχημάτισαν το πολυαγαπημένο όνομα *Λυσάνδρα*. Ανασηκώθηκε και κοίταξε γύρω του τη μικρή κάμαρα που φώτιζαν οι φλόγες. Το άρωμα της αφροξυλιάς που καιγόταν είχε ποτίσει το χώρο. Το βλέμμα του έπεσε σε μια απλωμένη κουβέρτα φτιαγμένη από απαλό μαλλί προβάτου. Δύο κύπελλα κρασιού ήταν αφημένα παραδίπλα. Ένα τέλειο σκηνικό για ρομαντικές στιγμές με τη γυναίκα του.

«Λυσάνδρα», είπε φωναχτά. «Πού είσαι;»

«Εδώ, αγάπη μου. Γύρισες πίσω σε μένα μετά τη μάχη. Πόσο μου έλειπες!»

«Κι εμένα μου έλειπες», είπε και με κάποιο παράξενο τρόπο, δίχως να κινείται, διέσχισε το δωμάτιο και την πήρε στην αγκαλιά του. Την έσφιξε πάνω του, νιώθοντας

τη ζωτικότητα της, τη θερμότητα του κορμιού της, ερεθισμένος από τον αισθησιακό τρόπο που εκείνη τριβόταν πάνω στο μυώδες σώμα του.

«Υποσχέσου μου πως δεν θα με αφήσεις ποτέ ξανά. Δεν αντέχω να σε χάσω ούτε για μια στιγμή».

Ο Κράτος πήρε μια βαθιά ανάσα. Η μυρωδιά της γυναίκας του έκανε τα ρουθούνια του να διασταλούν και την καρδιά του να βροντοχτυπά. Τα μεταξένια μαλλιά της κυμάτιζαν σαν σύννεφο, χαϊδεύοντας τα μάγουλά του, γιατρεύοντας τις πληγές του με ένα και μόνο άγγιγμα. Όμως, για κάποιο λόγο, εκείνος προσπάθησε να τη σπρώξει μακριά. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Αντιστάθηκε, η δύναμή της ήταν ξαφνικά μεγαλύτερη από τη δική του.

Εκεί που πριν το σώμα της ήταν ολοζώντανο, τώρα είχε γίνει ψυχρό.

«Λυσάνδρα, τι συμβαίνει;»

«Όλα είναι μια χαρά, η αγάπη μας είναι μια χαρά».

Χρησιμοποιώντας όλη του τη δύναμη, κατάφερε να τη σπρώξει μακριά του. Το πρόσωπό της είχε παραμορφωθεί από τον τρόμο.

«Μη με αφήνεις, Κράτε. Μη μου κάνεις κακό!»

«Να σου κάνω κακό; Μα θα σκότωνα για να σε προστατέψω. Θα πέθαινα για σένα!»

Σήκωσε το χέρι του. Ένα σπαθί βουτηγμένο στο αίμα τινάχτηκε μπροστά. Ήταν το δικό του χέρι εκείνο που έσφιγγε τη λαβή· χέρι λερωμένο από το αίμα των εχθρών του. Όμως, δεν ήταν με τη θέλησή του το χτύπημα που ακολούθησε. Η χάλκινη μυρωδιά του αίματος, η ξαφνική αντανάκλαση της φωτιάς στη λεπίδα, η τέλεια ισορροπία και η κόψη σαν ξυράφι...

...και ο Κράτος ούρλιαξε από αγωνία καθώς έμπηξε το σπαθί μπροστά, ξεκοιλιάζοντας τη γυναίκα του. Η Λυσάνδρα έπιασε το σπαθί στο σημείο που είχε βυθιστεί στην κοιλιά της. Έκοψε τα δάχτυλά της πάνω στη λεπίδα. Το αίμα της γυναίκας του ανακατεύτηκε μ' εκείνο των εχθρών. Σήκωσε το βλέμμα της από το σπαθί που την είχε σουβλίσει και τον κοίταξε. Άπλωσε τα χέρια της προς το μέρος του. Τα δάχτυλά της ήταν κατακόκκινα από το αίμα. Οδύνη πλημμύρισε τις αισθήσεις του καθώς αντιλήφθηκε τι είχε κάνει.

Έπειτα οι κραυγές οργής και φόβου έσβησαν. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το αίμα της γυναίκας του που έσταζε στο πάτωμα. Τινάχτηκε προς τα πίσω, ελευθερώνοντας το σπαθί και σχηματίζοντας στον αέρα μια φριχτή καμπύλη από αίμα και πετσοκομμένη σάρκα. Μια σταγόνα έπεσε στη φωτιά τοιτσιρίζοντας. Κι έπειτα απόλυτη σιωπή. Και μια μόνο φωνή.

Η φωνή ενός μικρού κοριτσιού.

«Μπαμπά, τι έκανες;»

«Καλλιόπη», φώναξε προς τη μικρή του κόρη.

«Είναι νεκρή. Τη σκότωσες! Πώς μπόρεσες;» Μικρές γροθιές χτυπούσαν την πανοπλία του. Ήταν ντυμένος με πλήρη πολεμική εξάρτυση. Η Καλλιόπη του επιτέθηκε με όλη τη μανία ενός φοβισμένου, θυμωμένου παιδιού.

Κούνησε πέρα-δώθε το σπαθί του, ενώ οι μύες των χεριών του φούσκωσαν προσπαθώντας να συγκρατήσουν το χτύπημα. Δεν τα κατάφερε. Χτύπησε την κόρη του με τη λαβή του σπαθιού στον κρόταφο και την έριξε κάτω.

«Δεν το ήθελα!» Ο Κράτος έκανε ένα βήμα μπροστά με τις περικνημίδες και την υπόλοιπη αρματωσιά του να κροταλίζουν. Η αντανάκλαση από τα σπαθιά του, από τις

Λεπίδες του Χάους που ήταν δεμένες με φριχτές αλυσίδες στα κόκαλα των χεριών του, πλημμύρησε το οπτικό του πεδίο κι έλειπα τον τύφλωσε.

Μια έκρηξη οργής τον τύλιξε καθώς άκουσε την κοροϊδευτική φωνή.

«Άρη!» κραύγασε και προσπάθησε να σκοτώσει το θεό. Θέλησε να τον σκοτώσει με τα ίδια εκείνα σπαθιά που ο Άρης του είχε δώσει για να εκτελεί τις διαταγές του.

Οι λεπίδες, μία στο κάθε χέρι, σάρωσαν τον αέρα αμείλικτα, όμως ήταν η Καλλιόπη και όχι ο Άρης εκείνη που πέθανε. Το κορίτσι ξεψύχησε πνιγμένο στο αίμα και τους λυγμούς καταδικάζοντάς τον, καλώντας τη μητέρα του, επίσης νεκρή από το χέρι του Κράτου. Η οργή και η απώλεια κυρίευσαν το μυαλό του. Γύρισε πίσω και είδε...

...μια σκοτεινή φιγούρα.

«Άρη; Με ανάγκασες να σκοτώσω την ίδια μου τη γυναίκα· την ίδια μου την κόρη! Θα σε σκοτώσω!»

Όμως δεν ήταν ο Άρης εκείνος απέναντί του, αλλά ένα νεφελώδες πράγμα σαν μαύρη καταχνιά.

«Πολέμα με! Πολέμα με, δειλέ!» Ο Κράτος άφησε τις Λεπίδες του Χάους και άρπαξε τα Σπαθιά της Αθηνάς, τα πιο δυνατά όπλα που θα μπορούσε ποτέ ένας θνητός να κρατήσει. Όμως δεν ήταν πια θνητός. Είχε καταστρέψει τον Άρη και ήταν εκείνος πλέον ο Θεός του Πολέμου.

«Δεν ήξερα πως τους σκότωνα. Τους αγαπούσα. Λυσάνδρα, γύρνα πίσω, δεν ήθελα να σε σκοτώσω», είπε ο Κράτος, προσπαθώντας να σταματήσει τον νυχτερινό επιπόνη με τον μοναδικό τρόπο που γνώριζε. Όμως τα σπαθιά του βρήκαν μονάχα το κενό. Τώρα στεκόταν σε μια πεδιάδα, που απλωνόταν επίπεδη προς όλες τις κατευθύνσεις,

έρμη από την καταστροφή. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να παλέψει τόσο ένιωθε τα σπαθιά να βαραίνουν, ώσπου στο τέλος οι μύες του έπαψαν να ανταποκρίνονται κι εκείνος έπεσε στα γόνατα σκύβοντας το κεφάλι. Ο Κράτος έκλαψε.

Και από κάπου μακριά άκουσε απαλούς ψιθύρους. Ανήσυχους ψιθύρους.

«Κλαίει στον ύπνο του».

«Πώς είναι δυνατό; Μα είναι ο Θεός του Πολέμου!»

«Δεν χύνει δάκρυα για εκείνους που σκότωσε στη μάχη. Ίσως...»

Ο Κράτος ξύπνησε απότομα. Χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα, για να αντιληφθεί πως είχε αρπάξει μια όμορφη γυναίκα από το λαιμό. Τα λεπτά της δάχτυλα δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα απέναντι στα δικά του, καθώς προσπαθούσε να ελευθερωθεί από τη λαβή του. Χωρίς να το αντιληφθεί, είχε αρχίσει να τη στραγγαλίζει.

«Σε παρακαλώ, Αφέντη Κράτε, μην τη σκοτώσεις», ακούστηκε μια ήρεμη ικεσία από την άλλη πλευρά του κρεβατιού. «Το μόνο που θέλει είναι να σε υπηρετεί, όχι να σε προσβάλλει!»

Ο Κράτος ελευθέρωσε τη θανάσιμη λαβή του. Η γυναίκα, που κόντεψε να σκοτώσει, έπεσε πάνω στα γυμνά του πόδια αγκομαχώντας. Ο Κράτος ανασηκώθηκε και κοίταξε το κορμί της που συσπόταν. Φορούσε ένα λεπτό, ανοιχτοπράσινο φόρεμα φτιαγμένο από μετάξι που αποκάλυπτε τις πλούσιες καμπύλες της. Με δυσκολία και κρατώντας το λαιμό της, η γυναίκα τραβήχτηκε από τα πόδια του. Τα δάχτυλά του είχαν αφήσει κατακόκκινα σημάδια πάνω στο αλαβάστρινο δέρμα της. Παρόλο που κόντεψε να πεθάνει, η γυναίκα δεν έδειχνε να φοβάται το

ταξίδι προς τον Άδη. Αντίθετα, ο Κράτος διάβασε κάτι διαφορετικό στα μάτια της, ένα άλλο συναίσθημα που τον έκανε να μανιάσει.

Δεν θα τον πείραζε να τον φοβάται. Στο κάτω-κάτω, ήταν ο Θεός του Πολέμου. Οι εχθροί του δειλίαζαν μπροστά του!

Όμως εκείνη τον λυπόταν. Εκείνον! Το Φάντασμα της Σπάρτης!

«Ήταν πάλι τα όνειρα, άρχοντά μου; Σε βασανίζουν ακόμα; Πώς μπορώ να ελαφρύνω το βάρος σου;» είπε και έκανε να τραβήξει τα σεντόνια που σκέπαζαν το κάτω μέρος του κορμιού του.

Η καυτή της ανάσα άγγιξε το στομάχι του και ακόμα χαμηλότερα. Προστέθηκε άλλη μια ανάσα. Η δεύτερη παλλακίδα, εκείνη που τον είχε ικετέψει να μη σκοτώσει τη συντρόφισσά της, προσπάθησε και αυτή να τον ικανοποιήσει.

«Μακριά», βρυχήθηκε. «Φύγετε μακριά μου!»

«Θέλουμε μονάχα να σε παρηγορήσουμε, Αφέντη Κράτε. Το μόνο που θέλουμε είναι να σε ανακουφίσουμε από τις έγνοιες σου· να τις αντικαταστήσουμε με ευχαρίστηση. Άφησέ μας να κάνουμε το θέλημα της Αφροδίτης και...»

Ο Κράτος τίναξε τον γεροδεμένο πήχη του και πέταξε και τις δύο γυναίκες στο πάτωμα. Εκείνες μουρμούρισαν. Σηκώθηκε όρθιος, καθώς τα ισχνά απομεινάρια του ονείρου του χάνονταν γοργά, μέχρι που ανακάλυψε πως του ήταν δύσκολο να θυμηθεί τι ακριβώς είχε συμβεί. Μια μαύρη πεδιάδα. Μια σπηλιά που είχε μεταμορφωθεί σε βουνό κι έπειτα σε κάτι άλλο. Ένιωθε το κεφάλι του έτοιμο να σπάσει, καθώς προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε συμβεί.

Όμως, δεν είχε καμία δυσκολία να φέρει πάλι στο μυαλό του την αίσθηση του σπαθιού του, καθώς βυθιζόταν στο σώμα της Λυσάνδρας. Ή τον τρόπο και την απέχθεια που είχε το πρόσωπο της γλυκιάς του Καλλιόπης, καθώς τη θανάτωνε κι εκείνη. Οι εφιάλτες του παρέμεναν το ίδιο σταθεροί όσο ο ουρανός, η γη και ο Ολύμπιος θρόνος πάνω στον οποίο καθόταν ο Δίας.

«Υποσχέθηκες να διώξεις τους εφιάλτες μου, αν έκανα αυτό που με πρόσταζες», είπε ο Κράτος, σηκώνοντας τη γροθιά του προς τον ουρανό, πέρα από το ταβάνι της κάμαράς του. «Είπες ψέματα, Δία. Είπες ψέματα!»

«Αφέντη, σε παρακαλώ. Εμείς υπακούμε μόνο σε σένα. Πες μας τι θέλεις να κάνουμε!» Οι δύο γυναίκες έπεσαν στα πόδια του. Τις κλότσησε μακριά και πλησίασε στο τραπέζι όπου ήταν απλωμένη η αρματωσιά μαζί με τη λιτή φορεσιά του. Μια φορεσιά κατάλληλη για έναν πολεμιστή. Ντύθηκε γρήγορα. Όταν οι γυναίκες τον πλησίασαν για να τον βοηθήσουν να ετοιμαστεί, εκείνος τις απώθησε με ένα σκοτεινό βλέμμα. Κουλουριάστηκαν η μια κοντά στην άλλη και έμειναν να τον παρακολουθούν.

Τις ένιωσε να ακτινοβολούν οίκτο, όπως ο ήλιος ακτινοβολούσε λαύρα. Τις μισούσε γι' αυτό. Και πάνω απ' όλα μισούσε τον εαυτό του που πίστεψε τον Δία. Με ένα τελευταίο τίναγμα, έδεσε την αρματωσιά του και θηκάρωσε σταυρωτά δύο σπαθιά στην πλάτη του.

Ο Κράτος όρμησε έξω από την κάμαρα.

Οι γιγάντιοι ώμοι του, καλυμμένοι με μια χρυσοποίκιλη αρματωσιά που σε διάφορα σημεία έφερε χαρακιές από

τις τρομερές μάχες που είχε κερδίσει στο παρελθόν, φούσκωσαν καθώς χρησιμοποίησε και τα δύο του χέρια, για να ανοίξει τα φύλλα της πόρτας που είχε δεκαπέντε μέτρα ύψος. Τα τεράστια πέτρινα θυρόφυλλα αντήχησαν σ' όλο τον Όλυμπο. Καθώς βημάτιζε, δεν έδινε καμία σημασία στα φίνα αγγεία, στα υφαντά που κοσμούσαν τους μαρμαρίνους τοίχους και στις μυριάδες προσφορές που είχαν συγκεντρώσει οι θεοί του Ολύμπου από τους θνητούς που τους λάτρευαν. Αντί γι' αυτό, εκείνος κατέστρωνε σχέδια. Τούτες οι γαλήνιες αίθουσες, με τα μπαλκόνια που κρέμονταν πάνω από τα σύννεφα, δεν ήταν για εκείνον.

Εκείνος ήταν πολεμιστής.

Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω απ' το νεκρικά χλωμό του δέρμα. Οι στάχτες της νεκρής γυναίκας του, της Λυσάνδρας, και της κόρης του, της Καλλιόπης, είχαν πέσει πάνω του, μεταμορφώνοντας τη σάρκα του σ' ένα σύμβολο της προδοσίας του Άρη. Μια προδοσία που δεν μπορούσε να ξεχάσει ποτέ και τον είχε αναγκάσει να σκοτώσει τους ανθρώπους που αγαπούσε περισσότερο απ' όλους. Ακόμα και το κατακόκκινο τατουάζ που είχε στο δέρμα του και ήταν αφιερωμένο στη μνήμη του αδελφού του, του Δείμου, αυτό που τον αναγόρευε πολεμιστή της Σπάρτης, έμοιαζε τώρα με κοροϊδία.

Τα χέρια του Κράτου έπιασαν αστραπιαία τις λαβές των σπαθιών στην πλάτη του, όταν εμφανίστηκε ξαφνικά ο Ερμής, φτερουγίζοντας κατά μήκος του διαδρόμου σαν φανταχτερή πεταλούδα. Μόλις τον είδε ο Αγγελιαφόρος των Θεών, χλώμιασε φανερά και εξαφανίστηκε. Αυτό συνέβαινε κάθε φορά που κάποιος έβλεπε τον Κράτο. Μεγαλώνοντας το διασκελισμό του, προσπέρασε και άλλους θεούς που ήταν μαζεμένοι σε ζευγάρια και τριάδες. Όλοι του γύρισαν την πλάτη.

Άκουσε την αδελφή του Δία, την Εστία, να ρουθούνιζει με περιφρόνηση και να σκύβει μιλώντας στη Δήμητρα με αρκετά δυνατή φωνή, ώστε να την ακούσει κι εκείνος: «Αλήθεια, καταστράφηκαν οι σοδειές σου από τους ατέλειωτους πολέμους του;»

«Οι πιστοί μου λιμοκτονούν εξαιτίας του και εξαιτίας των φριχτών, βάνουσων Σπαρτιατών του», είπε η Δήμητρα. Έριξε ένα πλάγιο βλέμμα προς τον Κράτο. Έπειτα πήρε την Εστία από το χέρι και την οδήγησε προς την κατεύθυνση που είχε πάρει και ο Ερμής προηγουμένως.

Τα χέρια του Κράτου γλίστρησαν από τις λαβές, καθώς ένα ειρωνικό μειδίαμα έκανε τα χείλη του να πλατύνουν, στολίζοντας το πρόσωπό του με μια έκφραση απόλυτης περιφρόνησης. Σε τι χρειαζόταν την εκτίμηση όλου αυτού του συρφετού, από τη στιγμή που ήταν καταφανώς καλύτερός τους;

Με τα σανδάλια του να κροταλίζουν στο πάτωμα, πήγε σ' ένα θολωτό αίθριο όπου δέσποζε ένας κυκλικός φεγγίτης. Στο δάπεδο, μέσα στα όρια ενός κύκλου, στροβιλιζόταν μια διάφανη ομίχλη που είχε το χρώμα του αίματος. Μακρινοί ήχοι μαχών έκαναν τον Κράτο να νιώσει καλύτερα. Σύγκρουση σπαθιού πάνω σε σπαθί, ασπίδες που απέκρουαν χτυπήματα και μαχαίρια που μπήγονταν σε γυμνή σάρκα· οι πολεμικές ιαχές των νικητών και οι θρηνωδίες των ηττημένων. Άντρες που αγωνίζονταν στο όνομά του. Στρατοί που σάρωναν ολόκληρη την Ελλάδα και ισοπέδωναν οτιδήποτε έβρισκαν στο διάβα τους.

Ο Θεός του Πολέμου ευνοούσε τη Σπάρτη και παρακινούσε τους πολεμιστές της να καταστρέφουν όλους τους άλλους στρατούς, όλες τις άλλες πόλεις, κάθε άντρα, γυναίκα και παιδί που δεν ανήκε στη γενέτειρά του και αρνιόταν να υποκύψει. Τον είχαν αποκαλέσει Φάντασμα

της Σπάρτης. Τώρα, ήταν ο Θεός του Πολέμου που διέθετε έναν πανίσχυρο στρατό σπαθοφόρων, για να σαρώνει τον κόσμο.

Τα ουρλιαχτά των ετοιμοθάνατων αντρών έγιναν δυνατότερα· μουσική για τα αυτιά του, καθώς τούτοι που πέθαιναν δεν ήταν Σπαρτιάτες, αλλά κάποιοι άλλοι πιο αδύναμοι άντρες. Οι τολύπες της ομίχλης υψώθηκαν περισσότερο και διαλύθηκαν, για να τον αφήσουν να δει πιο καθαρά το πεδίο της μάχης. Ένα λιμάνι. Μια πόλη που φλεγόταν. Στρατιώτες που έχωναν σπαθιά σε κοιλιές και καρδιές, σκίζοντας δερμάτινους θώρακες. Στρατιώτες της Σπάρτης, ανίκητοι εξαιτίας της αφοσίωσης και της εκπαίδευσής τους· και της ευνοιάς του. «...Κράτε, πώς μπόρεσες να με σκοτώσεις;...»

Ο ψίθυρος, που αναδύθηκε μέσα από τους εφιάλτες του, πνίγηκε από την κραυγή ικανοποίησης που έβγαλε στη θέα μιας μονάδας Σπαρτιατών, που επέλαυναν, με τα σπαθιά τους να χτυπούν πάνω σε μπρούτζινες ασπίδες. Τα πόδια τους βροντούσαν στο έδαφος ρυθμικά, στέλνοντας ρίγη φόβου σε κάθε εχθρό.

«Μην αφήσετε κανέναν να ξεφύγει. Μην υποχωρήσετε καθόλου!» Τα λόγια του γέμισαν τον αέρα και αντήχησαν σε ολόκληρο τον Όλυμπο και στον κόσμο των ανθρώπων. Οι Σπαρτιάτες βάλθηκαν να στομώνουν τα σπαθιά τους, χτυπώντας ανελέητα τις ασπίδες, τους λαιμούς, τα πόδια και τα χέρια του εχθρού, μέχρι που η οχλοβοή της μάχης έπνιξε κάθε φωνή μέσα στο μυαλό του Κράτου. Συνέχισε να διευθύνει το μακελειό, ικανοποιημένος από την πολεμική υπεροχή του στρατού του.

Κάπου μακριά, ένας νεαρός Σπαρτιάτης βγήκε από τον ορυμαγδό της μάχης και τίναξε το σπαθί του προς τον

ουρανό, προς τον Όλυμπο, απ' όπου παρακολουθούσε ο Κράτος.

«Αφέντη, Κράτε!» Τα λόγια του αναμείχθηκαν με τη χλαπαταγή της μάχης κι έφτασαν ως τα αυτιά του. «Άλλη μια πόλη είναι έτοιμη να πέσει! Σύντομα όλος ο κόσμος θα δοξάζει τη Σπάρτη!»

Τα χέρια του Κράτου σφίχτηκαν σε γροθιές, και φλέβες διαγράφηκαν στους πήχεις των χεριών και στο λαιμό του. Νίκη! Δεν χρειαζόταν τον Ερμή για να του φέρει τα χαρμόσυνα νέα, από τη στιγμή που μπορούσε ο ίδιος να παρακολουθεί τους στρατούς του από τούτο το παρατηρητήριο. Όμως ο Κράτος δεν υπήρξε ποτέ από εκείνους που απλώς έστεκαν και παρακολουθούσαν. Το θέαμα των ικανών πολεμιστών που μάχονταν για την άμυνα της παραθαλάσσιας πόλης της Ρόδου, μιας πόλης αφιερωμένης στον Απόλλωνα, τον έκανε να καταλάβει πως έπρεπε να βιαστεί, αν ήθελε να προλάβει να μοιραστεί το αίμα και τη δόξα της νίκης.

Ο ήχος απαλών βημάτων στο πέτρινο δάπεδο πίσω του τον έκανε να ορθώσει το ανάστημά του. Η βιαστική ανάσα που πήρε γέμισε τα ρουθούνια του με το άρωμα του νάρδου*. Στράφηκε αργά και κοίταξε την Αθηνά. Η έκφρασή της ήταν παράξενη, ένα μείγμα θυμού και ικεσίας. Τα χείλη της, στολισμένα με τατουάζ σε μια καφεκόκκινη απόχρωση, μισάνοιξαν, αλλά δεν μίλησε αμέσως. Τα περίπλοκα σχέδια στο πρόσωπό της έμοιαζαν ζωντανά, σαν να είχε καταληφθεί το σώμα της από κάποια πνεύματα. Όμως ο Κράτος την ήξερε καλά. Απ' όλους τους θεούς η Αθηνά ήταν εκείνη με τον μεγαλύτερο αυτοέλεγχο. Οι

* (ΣΤΜ: Αρωματικό φυτό από το οποίο παράγεται αιθέριο έλαιο).

ίντριγκές της, έξυπνες και γεμάτες διπλωματία, τον είχαν μετατρέψει σε Ολύμπιο θεό.

Η περίτεχνα σφυρηλατημένη αρματωσιά της κροτάλισε, καθώς έβαλε το χέρι της στον ώμο του. Εκείνος το έδωξε μακριά του. Ο θυμός του ξεχείλισε πάλι.

«Αρκετά, Κράτε. Η οργή του Ολύμπου μεγαλώνει όλο και περισσότερο. Ακόμα κι εγώ δεν θα μπορώ πια να σε προστατέψω». Οι φίνες χρυσές κορδέλες που στόλιζαν το κεφάλι της άστραψαν στο φως του ήλιου, ενισχύοντας τη θεϊκή της αύρα. Είχε πολεμική περιβολή, όχι για χάρη γούστου όπως οι υπόλοιποι θεοί, αλλά γιατί ήταν πραγματική πολεμίστρια. Το εκτιμούσε αυτό, όπως εκτιμούσε και το γεγονός πως είχε φορέσει την μπρούτζινη και δερμάτινη αρματωσιά της, για να δείξει πόσο διαφορετική ήταν από τους άλλους, που όχι μόνο δεν τολμούσαν να τον αντιμετωπίσουν, αλλά ούτε καν να του μιλήσουν. Όμως αυτό δεν την έκανε σύμμαχό του. Πάντα έπαιρνε το μέρος του Δία και φλυαρούσε για το τι ήταν καλύτερο για τον Όλυμπο· λες και θα έπρεπε να τον νοιάζει και εκείνον.

Ο Κράτος έβγαλε ένα βαθύ μουγκρητό από το λαιμό του και την έσπρωξε απότομα πέρα.

«Δεν χρειάζομαι προστασία».

«Ξεχνάς πως εγώ ήμουν εκείνη που σ' έκανε θεό, Κράτε. Μη μου γυρνάς την πλάτη!»

«Δεν σου οφείλω τίποτα».

«Τότε δεν μου αφήνεις άλλη επιλογή».

Την αγνόησε και με μεγάλα βήματα, σίγουρος για τον εαυτό του, πλησίασε προς ένα βάραθρο. Το μαρμάρινο πάτωμα σταματούσε απότομα, δίνοντας τη θέση του στην ιλιγγιώδη θέα της γης κάτω μακριά. Ο Κράτος στάθηκε για μια στιγμή, καθώς οι ήχοι της μάχης έφταναν μέχρι εκεί

ψηλά. Πήρε μια βαθιά ανάσα και οσμίστηκε την αιφιά μυρωδιά του αίματος που χυνόταν. Η μάχη θα τελείωνε σύντομα. Ήθελε να είναι εκεί για να ζητωκραυγάσει τους Σπαρτιάτες του, για να γιορτάσει τη νίκη απέναντι σ' έναν ακόμα προστάτη θεό μιας πόλης. Έκανε ένα βήμα μπροστά και, με το σώμα του άκαμπτο, βούτηξε με το κεφάλι προς τη γη. Ο αέρας σφύριζε καθώς τον έσκιζε σαν βέλος.

«Κράτε, όχι!» ακούστηκε η αγνή προειδοποίηση της Αθηνάς.

«Κράτε», είπε η Αθηνά, με το χέρι απλωμένο σαν να ήθελε να τον σταματήσει. Όμως είχε ήδη βουτήξει προς τη γη, μακριά από εκείνη και μακριά από τον Όλυμπο.

«Άσε τον ανόητο να φύγει», ακούστηκε μια φωνή. «Έτσι θα τον υποδεχτώ συντομότερα στον Κάτω Κόσμο».

«Είναι θεός, αγαπημένε μου θείε», είπε στον Άδη δίχως να στραφεί προς το μέρος του, νιώθοντας τη σκοτεινή του παρουσία.

Το σφύριγμα του αέρα, που προκάλεσε η κάθοδος του Κράτου στη γη, είχε σβήσει και είχε αντικατασταθεί από το παράταιρο τιτίβισμα των γαλάζιων πουλιών, που πετάριζαν στους Ολύμπιους ουρανούς. Αν δεν γνώριζε καλύτερα, θα σκεφτόταν ότι ειρήνη και αρμονία βασιλεύαν σε αυτές τις ψηλές κορυφές. Απαλοί άνεμοι χαίδευαν τα στολισμένα μάγουλά της, μεταφέροντας αδιόρατα αρώματα, μαζί με τους ήχους των θεών που παιδιάριζαν στα παλάτια τους. Δεν ένιωθε ούτε την ελάχιστη υποψία προβλημάτων, εκτός φυσικά αν λάμβανε υπόψη τη βλοσυρότητα του Άδη.

«Θα τον δεχτώ με μεγάλη χαρά. Ειδικά αυτόν. Μου ξέφυγε πριν. Κανείς δεν δραπετεύει από το βασίλειό μου

δυο φορές. Δεν ξέρω πώς κατάφερε να ελευθερωθεί από τον Κάτω Κόσμο, όμως σίγουρα κάποιος τον βοήθησε. Ένας νεκροθάφτης. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς το έκανε όμως, αν τον ανακαλύψω, θα με παρακαλά να πάρει τη θέση του Σίσυφου! Πώς μπορώ να ξεχάσω πως ο Κράτος σκότωσε την αγαπημένη μου Περσεφόνη;»

Πριν προλάβει να απαντήσει η Αθηνά, εμφανίστηκε μέσα από ένα στρόβιλο ο Ποσειδώνας. Το ραβδί της τριαινάς του κροτάλισε πάνω στο μαρμάρινο δάπεδο.

«Έφυγε; Καλά ξεκουμπίδια! Δεν θέλω καμία σχέση με αυτό τον ψεύτη· με αυτό τον κλέφτη».

«Ο Κράτος μπορεί να είναι πολλά πράγματα», είπε η Αθηνά, «όμως δεν υπήρξε ποτέ ψεύτης. Και τι έκλεψε;» Κράτησε την ανάσα της, όταν ο Ποσειδώνας βρυχήθηκε την απάντησή του. Μαζί με τις λέξεις απλώθηκε η μυρωδιά θάλασσας και νεκρών ψαριών.

«Με εξαπάτησε για να πάρει την Οργή μου! Του χάρισα αυτό το δώρο, επειδή σου είπε ψέματα, Αθηνά. Σου είπε ψέματα κι εσύ με τη σειρά σου με έπεισες να τον βοηθήσω δίχως να το καλοσκεφτώ. Το να γίνει θεός ένας θνητός σίγουρα δεν θα βγει σε καλό για τον Όλυμπο!»

Η Αθηνά έμεινε σιωπηλή. Είχε ξαναδεί το θείο της να παραδέρνει χαμένος σε τέτοιες ψευδαισθησιακές εκρήξεις θυμού και γνώριζε πως δεν είχε νόημα να αντιδικήσει μαζί του. Ο Κράτος χρειάστηκε την Οργή του Ποσειδώνα, προκειμένου να αποκτήσει το Κουτί της Πανδώρας, και η ίδια είχε πρωτοστατήσει στην προσπάθεια να στρέψει τον Ποσειδώνα ενάντια στον Άρη, έστω και προσωρινά, για να το καταφέρει αυτό.

Η σκέψη του Κουτιού της Πανδώρας την έκανε να σκυθρωπάσει. Πριν προλάβει να βγει μέσα από τον νοερό

λαβύρινθο που γέννησε τούτη η ανάμνηση, ο Ποσειδώνας και ο Άδης είχαν αρχίσει να τσακώνονται.

«Θείοι μου, μην τσακώνεστε έτσι», είπε και μπήκε ανάμεσά τους πριν παστούν στα χέρια.

Κάποιες φορές, απότομοι και πάντα αφίθυμοι, οι δύο αυτοί θεοί τάραζαν τη φαινομενική γαλήνη που επικρατούσε στον Όλυμπο. Ή μήπως ήταν μονάχα μια ψευδαίσθηση τελικά τούτη η ειρήνη, που επιβλήθηκε μετά την αποχώρηση του Κράτους; Δάγκωσε το κάτω χείλος της καθώς την τύλιξε ανησυχία. Ένιωθε πως της ξέφευγε μια μικρή λεπτομέρεια· μια λεπτομέρεια που πιθανόν να ήταν τόσο σημαντική, όσο και η απόφαση που είχε πάρει ο Κράτος να καταστρέψει κάθε πόλη-κράτος που δεν ονομαζόταν Σπάρτη.

«Και πώς, δηλαδή, θα έπρεπε να τσακωνόμαστε;» απαίτησε να μάθει ο Άδης. Έκανε ένα βήμα μπροστά και έφερε το γενειοφόρο πρόσωπό του κοντά σ' εκείνο του Ποσειδώνα. Για μια στιγμή, τα φύκια, από τα οποία ήταν φτιαγμένη η γενειάδα του Θεού των Ωκεανών, μπερδεύτηκαν με την κατάμαυρη γενειάδα του Άδη προκαλώντας μικροσκοπικές πορτοκαλί και κίτρινες σπίθες. Ο Άδης σήκωσε το χέρι για να σπρώξει μακριά τον Ποσειδώνα, όμως η Αθηνά τον απέτρεψε. Εκείνος τινάχτηκε και την αγριοκοίταξε.

«Μην προσπαθείς να με κατευνάσεις, Αθηνά», είπε.

«Ούτε εμένα», τον σιγοντάρισε ο Ποσειδώνας. «Ο Κράτος είναι κακό σπυρί για τον Όλυμπο και πρέπει να το σπάσουμε!» Η τρίαίνά του κάρφωσε τον αέρα συρίζοντας, ενώ οι αιχμές της, κοφτερές σαν ξυράφια, παραλίγο να βρουν το πρόσωπο της Αθηνάς. Ο Ποσειδώνας έχανε συχνά την ψυχραιμία του, όμως συνήθως δεν τον διακατείχε τέτοια μανία. Για μια στιγμή οπισθοχώρησε και

φάνηκε ξαφνιασμένος από την κίνησή του. Ωστόσο δεν απολογήθηκε, ούτε η Αθηνά περίμενε βέβαια κάτι τέτοιο από τον Αφέντη των Ωκεανών.

«Το έχει παρακάνει», μούγκρισε ο Άδης. Έσφιξε τα δάχτυλά του σαν να κρατούσε τον Κράτο από το λαιμό. «Πώς τολμά να σκοτώνει αυτούς που μας λατρεύουν, έστω κι αν αυτοί είναι θνητοί; Θυμήσου τι έκανε ο Κράτος στην πολυαγαπημένη σου Ατλαντίδα».

Ο Ποσειδώνας ετοιμάστηκε να απαντήσει, όταν κατάλαβε τι εννοούσε ο Άδης. Η οργή σκοτείνιασε το πρόσωπό του. «Αδελφέ μου, να με υπολογίζεις σε ό,τι κι αν αποφασίσεις». Ο Ποσειδώνας χτύπησε το ραβδί της τρίαينάς του στο δάπεδο, προκαλώντας λαμπερές ρωγμές.

Οι δυο τους έφυγαν καυγαδίζοντας. Στον Όλυμπο ανέκαθεν η ειρήνη ήταν πλασματική· ούτε καν ο Δίας δεν μπορούσε να κρατήσει σε τάξη τους κυκλοθυμικούς θεούς, τις μικροπρέπειες και τις ανόητες δολοπλοκίες τους. Όμως, αυτή τη φορά, οι θείοι της δεν συμπεριφέρονταν απλώς όπως τους πρόσταζαν οι χαρακτήρες τους. Ήταν και κάτι άλλο.

Η Αθηνά πλησίασε το βάραθρο απ' όπου είχε βουτήξει ο Κράτος. Κάτω μακριά λυσσομανούσε η μάχη· ίσως η τελευταία μάχη της μεγαλύτερης εκστρατείας που είχε ξεκινήσει ο Κράτος. Οι Σπαρτιάτες του είχαν κατακτήσει όλες τις υπόλοιπες πόλεις εκτός από εκείνη της Ρόδου.

Το βλέμμα της σκλήρυνε καθώς παρακολούθησε να ξεδιπλώνονται τα γεγονότα. Μυρμήγκια που πολεμούσαν μάταια, με τον Κράτο να πυργώνεται από πάνω τους και να τα ποδοπατά. Βιάστηκε να τρέξει να μιλήσει με τον Δία, καθώς φοβόταν πως η υπομονή του Πατέρα των

Ουρανών είχε εξαντληθεί. Έπρεπε να μπει ένα τέλος στη δράση του Κράτου, πριν στείλει στον τάφο τους πιστούς όλων των υπόλοιπων θεών. Όλων εκτός των δικών του, των πολύτιμων Σπαρτιατών του.

ΠΑΝΤΟΥ ΤΡΙΓΥΡΩ ΣΤΗ μεγάλη αίθουσα σκιές χόρευαν σαν ζωντανές. Όμως, ήταν μονάχα πιθανότητες ή ίσως υποψίες ενός μελλοντικού πεπρωμένου, καθώς οι Αδελφές της Μοίρας είχαν απορροφηθεί συζητώντας τις αποφάσεις τους.

Η Λάχεσις άνοιγε τα χέρια της και δημιουργούσε ένα μικρό κουβάρι από φλογερές ίνες, το οποίο έριχνε έπειτα στον αέρα λούζοντας τις αδελφές της με σπίθες. Πίσω από την κατάμαυρη μάσκα με τα μικρά κέρατα, τα μάτια της γυάλιζαν σαν υγρό ασήμι. Αιωρούνταν και στροβιλιζόταν στον αέρα, κάνοντας το μακρύ και περίτεχνα υφασμένο ζωνάρι της να τινάζεται, φτάνοντας σε μήκος σχεδόν το άνοιγμα των φτερών της. Από την πλάτη της, εκεί απ' όπου φύτρωναν τα φτερά της, έπεφτε ένας κρεμ μανδύας φτιαγμένος από φίνο μετάξι. Τα πόδια και τα στήθη της ήταν γυμνά, το δέρμα της στο χρώμα του χαλκού έλαμπε